

[Ellemann-Jensen]

mer, man ikke kan overse. Det er op mod 2 millioner menneskers opsparing til alderdommen, man rammer her, og man må spørge, om det er særlig klogt eller særlig genemtænkt.

Fejlen er, at regeringen med sin stærke binding til SF helt afviser offentlige besparelser, og statsministeren sagde det rent ud i sin redegørelse forleden dag: hvis der kommer forslag til nye udgifter, så må de dækkes af nye indtægter.

I dag fik vi regeringens budgetredogørelse. Vi fik den på et meget sent tidspunkt, og det er for ringe. Den budgetredogørelse har foreligget trykt ude i byen siden midten af sidste uge. Det vil sige, at der er nogle, der har haft mulighed for at trække den ud af forbindelser rundt omkring. Andre, f.eks. de ordførere, der skal diskutere her i dag, har først fået den en time inden debatten. Det kan vi ikke være tjent med. Og vi kan specielt ikke være tjent med, hvis vi skulle have ført debatten alene på grundlag af finansministerens helt usaglige kronik i Aktuelt i dag, hvor finansministeren på en måde, som slet ikke ligner finansministeren, giver et meget, meget skævt og forvrænget billede af, hvad der står i budgetredogørelsen. Det, der står i budgetredogørelsen, er jo ikke det, finansministeren prøver at fremstille, nemlig at det hele går fint. Nej, det, der står, er, at regeringens udgiftspolitik er brudt sammen. Der har været et par år med en afdæmpning af stigningstakten i statens udgifter, men nu er alle rammer brudt. I år budgetteres der med en realstigning i statens udgifter på ikke mindre end 5 pct., og selv det tal holder næppe.

Statens underskud vokser. Skønnet for 1982 er nu oppe på over 50 mia kr., og vi kommer endnu højere op, det er der ingen der er i tvivl om. Hidtil har vi fået den forklaring af regeringen, at det er en naturlig ting at have et underskud, så længe vi har krise og stor arbejdsløshed, og at underskuddet vil forsvinde af sig selv, når bare vi får fuld beskæftigelse. Men budgetredogørelsen fortæller os, at sådan hænger det ikke sammen. Selv om vi skulle opleve en væsentlig forbedring af beskæftigelsen, så vil der stadig være store underskud, og det vil altså sige, med budgetredogørelsens egne ord, at der nu er opbygget et strukturelt underskud på de offentlige finanser.

I den situation kommer regeringen så med en håndfuld afgifter, og det siges flot, at bliver der yderligere udgifter, nå ja, så skal der skaffes nye indtægter. Ja men er man slet ikke klar over i regeringen, hvor socialdemokratiet har ført os hen med de seneste års laden stå til? Vi står jo med en offentlig sektor i dag, der har så stærk en grokraft, at der skal gribes dybt ind i den lovgivning, der styrer udgifterne, hvis vi skal gøre os noget som helst håb om at få bremset skattetrykrets stigning og stigningen i underskuddet. Det var her, regeringen burde sætte ind i stedet for at bryste sig af, at man har opbygget en stadig større offentlig sektor igennem kriseårene. Realiteten i påstanden om, at vi har fået skabt flere arbejdspladser end andre industrilande, er, at det er arbejdspladser, der er skabt i den offentlige sektor, samtidig med at der er forsvundet arbejdspladser i den private sektor, og det er klart, at det er noget, der ikke kan fortsætte.

Det triste er, at regeringens såkaldte flerårige økonomisk-politiske handlingsprogram er brudt sammen. Det er ikke lykkedes regeringen at bremse de offentlige udgifter - tværtimod. Det er ikke lykkedes regeringen at sikre en nedbringelse af underskuddet på betalingsbalancen år for år. Vi er derimod på vej ind i en situation, hvor de sidste måneders udsivning af valuta fra Danmark i nærmeste fremtid kan tvinge Nationalbanken til en drastisk stramning af pengepolitikken. Og det er ikke lykkedes regeringen at fastholde den tilstræbte forbedring af konkurrenceevnen. Det lykkedes en tid, også på grund af regeringens indsats, og det burde i virkeligheden lære regeringen, at der altså er noget at hente i en generel forbedring af konkurrenceevnen. Det er på den måde, der skal skaffes varige arbejdspladser, ikke ved nogle kunstige ordninger, der undergraver den private erhvervssektor i Danmark.

Regeringen lægger op til det, man kalder en ungdomsgaranti: enhver ung skal have tilbud om job eller uddannelse. Men hvis prisen for en sådan garanti er, at vi overlader ungdommen et samfund, der er bragt til den økonomiske fallits rand, et samfund, hvor de arbejdspladser, der skal sikre fremtidens velstand, er blevet undergravet, et samfund med en voksende statslig styring, et ufrit samfund med stadig færre valgmuligheder for den enkelte, så giver jeg ikke meget for den ung-